

2005 OCTAVI PELLISSA ÖDÜLÜ

EDUARD MÁRQUEZ

BRANDES'İN
KARARI

♥
CAN
ROMAN

KATALANCA ASLINDAN ÇEVİREN
İNÇİ KUT

Eduard Márquez
BRANDES'İN
KARARI

2005 OCTAVI PELLISSA ÖDÜLÜ

Can Yayınları: 1824
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 722

La decisión de Brndes, Eduard Márquez
© Eduard Márquez, 2006
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2007

1. basım: Haziran 2009

Yayına Hazırlayan: Olcay Öztunalı

Kapak Tasarımı: Erkal Yavı
Kapak Düzeni: Semih Örcan
Dizgi: Gülay Yıldız
Düzeltili: Füsun Güler

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1071-1

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Eduard Marquez
BRANDES'İN
KARARI

2005 OCTAVI PELLISSA ODULU

ROMAN

Katalanca aslından eviren
İNÇİ KUT

CAN YAYINLARI

Eduard Márquez, 1960 yılında Barcelona'da doğdu. Katalan yazar, şair, öykü, roman ve çocuk kitapları alanında pek çok eser vermiş, özgün adı *La decisió de Brandes* (Brandes'in Kararı) olan bu son romanıyla, 2005 Octavi Pellissa ödülünü kazanmıştır.

İnci Kut, lise öğrenimini Ankara Koleji'nde tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı ve Varşova Üniversitesi İspanyol Filolojisi bölümlerinden mezun oldu. Türkiye'deki İspanyolca öğrenimine katkıda bulunmak amacıyla, bu alanda ilk kez, İspanyol dili ve grameri üzerine çeşitli yöntemler ve değişik boyutlarda sözlükler hazırlayarak yayımladı. 1990 yılından başlayarak edebî çeviri alanına yönelerek başta Miguel Delibes, Gabriel García Márquez, Isabel Allende, Mario Vargas Llosa ve José Mauro de Vasconcelos olmak üzere önde gelen birçok İspanyol ve Güney Amerikalı yazarın roman ve öykülerini Türkçe'ye kazandırdı.

Montse Ingla'ya

---

*"Yalnızca elimizden almadıkları şeyler kalır bize,
o da sahip olduklarımızın en iyisidir."*

GEORGES BRAQUE

"Kararını ver," demişti bana. O zamanlar bu adam hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum. Adının Hofer olduğunu duymuştum yalnızca, Walter Andreas Hofer; bir de Göring'in¹ özel koleksiyonu için sanat eserleri bulma peşinde Paris'i dolaştığını, istediği zaman da son derece inandırıcı olabildiğini. "Kararını ver." Kendi koşullarını kabul ettirmeye, insanda korkudan seçim yapacak hal bırakmamaya alışmış, kendinden emin bir ses tonu vardı. "Tablolarını geri almak istiyorsan, bana Cranach'ı² vermekten başka çaren yok." Cranach'ın o tablosunu ezbere bilirim. Gözlerimi kapadım mı olduğu gibi görürüm onu. Hiç kuşkuya kapılmadan. Rüyalardaki kadar net bir biçimde gözümün önüne geliverir: o üç figür, o engebeli peyzaj, o korkutucu bulutlar. "Kararını ver. Ama fazla da düşünüp taşınma, çünkü sonsuza kadar bekleyecek vaktim yok." İnsanın havayı soluyabileceği en son çatlakları da tıkayan, çeki taşı gibi ağır sözlerdi bunlar. Sonra yavaşça kapıyı çekip gitmişti, hani sanki gözümü korkutmak için patırtı koparmanın vakti henüz gelmemiş gibi. İnsanı ürpertmek için bakışları yeterliydi o sırada. Aradan yirmi iki yıl geçtikten sonra şu anda bile, Hofer'in bir fotoğrafıyla karşılaşacak olsam, atölyemin içinde gezdirdikten sonra gözlerimin içine diktığı bakışlarını

¹ Hermann Göring (1893-1946): Almanya'da Nasyonal Sosyalist Parti'nin önde gelenlerinden, Gestapo'nun kurucusu ve Hitler'in en sadık destekçisi. (Ç.N.)

² Lucas Cranach (1472-1553): Alman resim ve oymabaskı sanatlarının 16. yüzyıldaki en önemli ve etkili sanatçılarından biri. (Ç.N.)

yine üzerimde hissederim. Onun o öylesine delici, balta darbeleriyle yontulmuş bir ilah heykelinininkini andıran öylesine keskin bakışlarını.

Başlangıçta ne önerdiğini bir türlü anlayamamıştım. Resimlerimi satan galeriyi sahibinin Yahudi olduğu bahanesiyle boşalttıklarını, tablolarımın hepsini alıp gittiklerini biliyordum, ama sırf Göring'in bir saplantısı yüzünden onları elimdeki Cranach tablosuyla değiş tokuş etmeye niyetlenecekleri aklımın ucundan bile geçmezdi. "Onun elinde bir sürü tablo var, ama koleksiyonunu genişletme fırsatını hiç kaçırmaz," diye de eklemişti. *Einsatzstab Reichsleiter Rosenberg* antetli kâğıtta, adları ve ölçüleriyle tablolarımın karbon kopya listesini hâlâ saklarım. Her şey son derece resmi ve usulüne uygun bir alışveriş görünümündeydi. Bütün o yağmacılık ve soygunculuk da öyle. "Belki bunlar karar vermene yardımcı olur," demişti Hofer. Sonra da resim sehparlarından birinin üzerine iki sayfa kâğıt bırakmıştı. Başka tek bir söz bile etmeden. Çıkmaz sokağın girişine park etmiş duran bir otomobile binip arka koltuğa yerleştiğini seyretmiştim pencereden. Gırtlığının düğümlendiğini, parke taşlarının arasındaki yağmurdan nemlenmiş otları, kalbimin göğsümün içinde, boynumda, şakaklarımda güm güm attığını hatırlıyorum. Sanki akşamın tüm sessizliği korkudan neye uğradığını şaşırmış bir yüreğe dönüşmüş gibiydi. Ya da öfkeden.

Uzunca bir süre ne yapacağımı bilemedim. Elimde o listeyle oradan oraya dolaşmaktan başka bir şey yapamıyordum. Altmış sekiz tablo sıralanmıştı listede. Adlarıyla, ölçüleriyle. Hatta birkaçını yüksek sesle okumuştum. Belki de şaşkınlığımı şövalelerdeki suskun figürlerle paylaşmak için: "Oturan Nü, 53 x 47,5; Zarlara Natürmort, 46,5 x 36; Orman, 94 x 113; Kırmızı Ev, 98 x 76; Su Kenarında Kadın, 53,2 x 48,3." Bir o yana gidiyordum bir bu yana, gözlerim yaşlarla dolu, ayaklarının altında tahtalar gıcırdıyordu. Kendimi bu dört duvarın arasına hiç bu kadar sıkışmış hissetmemiştim.

Atölyem pek fazla değişmemiştir. Bunca yıldan beri bana eşlik etmiş olan eşyalara sadık kalmak hoşuma gider. Ama yalnızca gerekli olanlara, çünkü öylesine üst üste birikmiş katmanlar oluşturmak değil, geçmişle aramdaki vazgeçilmez bağları canlı tutmaktır benim için önemli olan: büyükannem Johanna'nın sallanan sandalyesi; annemin dikiş kutusu -içine fırçalarımı koyarım-; duvara çivilenmiş Giotto, Vermeer, Velázquez, Van Gogh, Matisse röprodüksiyonları; her taraflarına boyalar sıvaşmış eski şövaleler; babamın küçükken bana hediye ettiği hareketli bir döner resim -üzerinde çocukluğumun aynı kuzusu hiç yorulmak bilmeden aynı tahta çitin üstünden atlayıp durur-; kitaplar; fotoğraflar; bir fili boynundan yakalamış bir ejderhayı gösteren, Ortaçağ masal kitaplarının birinden alınma bir resim... İşgal zamanında burasını konut olarak da kullanmıştım. Ya şehri terk etmek, ya da her yanda askerlerle, gamalı haçlarla burun buruna gelip hiçbir şey olmamış gibi davranmak seçenekleri yerine, sokağa daha az çıkma olasılığı bana iyi bir fikir gibi görünmüştü. Belki de cesurca yapılmış bir seçim olmadığı gibi en tehlikelisi de değildi, özellikle de Direnişçilerin sabotaj eylemlerinden söz edildiğini duyduğum sıralarda, ama benim için tek yaşam alanının, gerektirdiği sadakat duygusuyla birlikte resim sanatı olduğuna her zaman inanmışımdır. Ta ki Hofer beni ziyarete gelene kadar. Bana yaptığı şantajın ciddiyetini fark etmekte gecikmeme rağmen, "Kararını ver" demişti. Yalnızca iki sözcük, ama herhangi bir gerçeği bir karabasına dönüştürmeye yeterliydi bu sözler. Hiçbir şey, karar vermeme yardımcı olabilecek kadar akla yatkın ya da inandırıcı gelmiyordu. Üstelik sokağa çıkma yasağı, karanlık, yalnızlık, sessizlik, bütün bunlar her şeyi daha da zorlaştırıyordu, özellikle de canım hiçbir şey yapmak istemeden boşluğu gözlemekle geçirdiğim bitmek bilmez geceler boyunca.

Tıpkı şimdi de yaptığım gibi. Ölüm peşimde dolaşmaya başladığından beri, bitkinlik, içimdeki tedirginliğin bana ara sıra bahsettiği kısa süreli huzuru da kemirip duruyor. Gözüm saatin akrebiyle yelkovanında, kulağım artık bir parçası olmadığı gündelik işlere beni hâlâ bağlayan seslerde, aklım günden güne bedenimdeki derin kırışıklara eklenen güçsüzlük belirtilerinde, kendimi akıp giden saatlere bırakıyorum. Sonra, tıpkı bir tonozun kilit taşı gibi, hayatıma anlam veren anın hangisi olduğunu sorup duruyorum kendi kendime. En mutlu olduğum, ya da en yoğun yaşadığım anın değil belki, ama, hiç değilse, yapabileceğim halde yapmadığım şeyler için, yanlış yolda attığım adımlar için, söyleyebileceğim halde söylemediğim sözler için pişmanlık duymama engel olabilecek o anın hangisi olduğunu durmadan soruyorum kendime. Ve geçmişini araştırıyorum, beni buraya kadar getirmiş olan o yolu yeniden oluşturmak, onun yerini saptayabilmek için belleğimi eşeliyorum. Yanılığa yer bırakmayacak kadar belirgin ve kesin olan o yolu arayıp duruyorum. Tıpkı Cranach tablosundaki Meryem'in gözleri kadar ışıltılı, ya da Hofer'in ziyaretinin ardından yoldaki parke taşlarının arasında ışıldayan nemli otların yeşili kadar parlak olan o yolu.

Babam hep renklerin ruhundan, onların duygularımız üzerindeki etkileme gücünden söz ederdi bana. Kimyagerdi babam, ama resim sanatına olan merakı yüzünden kendini pigmentleri incelemeye vermişti. "Lazulit", "alüminyum silikat" ya da "sülfür" gibi, duygularla hiç ilgisi olmayan terimleri, Marco Polo'nun Bedeşhan'da Amu Derya ırmağının çıktığı yerdeki lacivert taşı ocaklarına yaptığı yolculuk gibi büyüleyici öykülere, ya da zincifreye dönüşen ejderha kanı efsanesi gibi sihirli masallara dönüştürme yeteneğine sahipti. Bunları odamın yarı karanlığında yatağıma uzanmış olarak haftalar boyunca akşamları o kadar çok dinle-

miştim ki, Marco Polo'nun sözlerini hâlâ anımsarım: "Toprakta bu mavinin çıkarıldığı taş damarları, ayrıca gümüş, bakır, kurşun madenlerinden oluşan dağlar var. O düzlükler dondurucu soğuk." Daha başka geceler, babamın bu masal anlatma yeteneği sayesinde, o ejderhanın ezeli düşmanının üstüne atlamak amacıyla bir ağacın tepesine tırmanıp sabırla nasıl beklediğini, onun, özellikle de gözlerini oymak için fille yaptığı o amansız dövüşü, ölmek üzere olan filin altında sıkıştığında çektiği sıkıntıyı ve kıpkırmızı kana bulanmış kumları hayal etmem hiç de zor olmazdı. Galiba çocukluğumu geri kazanmak için resim yapıyorum ben. Daha çok küçükken, babamın odasının duvarlarında asılı olan ve Laugel'in¹ ya da Blanc'ın² kromatik yıldızlarını gösteren baskılar arasında oturur, bir yandan babamın öykülerini kendi kendime yinelerken, bir yandan da boyalarla oynardım. Belki de bu her zaman böyle olmuştu. Aslında Hofer'in listesindeki tablolardan biri olan *Mavi Peyzaj*, Marco Polo'nun ziyaret ettiği Afgan düzlüklerinin soğuşundan esinlenmişti. Gözlerimi yumup babamı düşünecek olsam, uykuya dalmadan az önce bana *Dünya Harikalarının Kitabı*'ni okurken neredeyse insanı hipnotize edecek kadar ahenkli sesini duyar gibi olurum: "Toprakta bu mavinin çıkarıldığı taş damarları, ayrıca gümüş, bakır, kurşun madenlerinden oluşan dağlar var. O düzlükler dondurucu soğuk."

Soğuşu ben de hissediyorum. Hem de her an. Sanki tümör bedenimin ısınısını içine çekip, onu bütün içimi kaplayan bir kırağı tabakasına dönüştürebiliyormuş gibi geliyor. Kimi zaman tepeden tırnağa titrer-

¹ Auguste Laugel (1830-1914): Bilim, felsefe, politika, tarih, psikoloji gibi çok çeşitli konular üzerinde kitaplar yazmış Fransız yazar. 1869'da yazdığı *L'Optique et les Arts* (Optik ve Sanat) adlı eserinde ana renkleri gösteren altıgen bir yıldız oluşturmuştur. Onun ve Blanc'ın çalışmalarında kullandıkları bu sistem, Munsell, Kandinsky, Klee gibi çağdaş renk kuramcılarının eserlerini etkilemiştir. (Ç.N.)

² Charles Blanc: 1867'de yazdığı *Grammaire des Arts de Dessin* (Desen Sanatının Döğölgesi) adlı eserinde, ana renklerle onlardan elde edilen ara renkleri gösteren on iki köşeli bir yıldız oluşturmuştur. (Ç.N.)

ken, Bedehşan'daki taşocaklarında dolaşan Marco Polo olduğumu hayal ediyor, ırmağın mavisıyla, şahinlerin uçuşuyla, nallanmamış atları üzerindeki binicilerin nallerıyla, ipekli giysiler içindeki kadınların misk kokusuyla avutuyorum kendimi. Donmuş düzlükleri sarmalayan o dağlara çıkmak için neler vermezdim, oralar da hava öylesine temiz, öylesine hayat vericidir ki her derde deva olur. Ama ölüm bana bu fırsatı vermeyecek. Doktora bakarsanız kaygılanacak bir şey yok. Gerçi bana itiraf etmeye cesaret edemiyor ama fazla vaktimin kalmadığını biliyorum. Gözleri, hareketleri, sesi onu ele veriyor. Ne tuhaf, ölmek üzere olan insanlarla tıpkı bir çocukla konuşur gibi konuşuyor herkes. Sanki ölümün yakınlığına yalnızca belirsiz sözcüklerle göğüs gerilebilirmiş, sevgiyle korkuyu, sahte bir soğukkanlılıkla hüznü, merhametle ilgisizliği ister istemez birbirine katan sözcüklerle karşı konulabilirmiş gibi.

Ölüm. Tıpkı pencereden içeri girip havada dalgalanan tozla oynaşan ışık gibi durmadan renk değiştiriyor. Bazen, resim sehpasının önünde otururken, ellerimin fırçaları tutabildiğini fark ettiğimde, o ışığı yakalamaya çalışıyor, ama başaramıyorum. Belki de gerçek duygularımı çözümlenmeyi bilemediğimdendir. Alma'nın altı yıl önceki ölümünden bu yana, içimdeki yok olup gitme arzusu ile karşı koyma gücü arasında hiç durmadan gidip geliyorum, bu da içimde bir teslimiyet duygusu yaratıyor. Dünyada hiç kimseyi Alma'yı özlediğim kadar özlememişimdir. Babamı belki, ya da annemi, ama onu hiç hatırlamıyorum, o kadar erken öldü ki. Tıpkı Alma gibi. Her ikisi için de çok erken bir ölümdü. Alma için çok erkendi, çünkü arkasında yapamadığı pek çok şey bıraktı. Benim için de çok erkendi, çünkü şimdi onun yokluğunu kabul edebilecek kadar yeterli bir süre sahip olamadım ona. Şimdi burada olmasını ne kadar isterdim... Eminim bana yardım edecek uygun sözcükleri bulmayı becerirdi.

Savaş yeni bittiğinde tiyatrodan tanıdım onu. Cocteau'nun *İnsan Sesi* adlı piyesinin provalarından birinde. Bana ısmarladıkları afişin birkaç taslağını gerçekleştirilebilmek için eseri önceden okumuş olduğum halde, ondan dinlediğim monologun gücü beni çok etkilemişti. Kombinezonunun üzerine paltosunu almış, elinde telefonla sahnede dolaşırken, o çıplak ayaklı, saçları darmadağın haliyle Alma'nın insanın aklını başından alan varlığını anımsıyorum; metnin farklı tonlarına tıpkı erimiş balmumu gibi uyum sağlayan iniş çıkışlarla sesinin mırıltudan çığlığa, korkudan pişmanlığa dönüşmesini; onu henüz terk etmiş olan sevgilinin söylenmemiş sözcüklerini beklerken gerilmiş bedeniyle, gözleri alev alev yanarak suskun kaldığı anların kulak tırmalayıcı yoğunluğunu hatırlıyorum. O ilk akşamdan sonra, bana sipariş edilen iş için artık gerek olmadığı halde, tiyatroya birkaç kez daha gitmişim. Sırf onu görmek için. Şimdiyse ölmeden kısa süre önce yapmış olduğu plak kaydıyla yetinmek zorundayım. O plağı sık sık dinlerim. Pikaba koyup gözlerimi kaparım. Alma'nın sesi içimdeki o soğuk ve korkuyu bir an için dindirir, etrafımı kuşatan yalnızlığı defeder.

Karar vermem epey sürmüştü. Ama bir akşam onunla konuşmak için sahneye yaklaştım. "Beni dinlemekten hâlâ bıkmadın mı?" diye sordu bana. Alma daha baştan son derece mesafeliydi. Ama zamanla bunun, kendini savunmak, insanları silahsız bırakıp hıyaya getirebilmek için kullandığı bir stratejiden başka bir şey olmadığını keşfetmişim. Oysa aradaki engeller bir kez aşıldı mı, umulmadık bir içtenlikle teslim ediyordu kendini. Tıpkı atölyeme yaptığı ilk ziyarette olduğu gibi. "Benim resmimi yapmanı istiyorum -demişti-, hemen şimdi." Kâğıdı kalemi hazırladığımı görünce de gülmüştü. "Ne dediğimi anlamadın galiba. Vücudumun resmini yapmanı istiyorum." Sonra yüzüne bakmadan, sessizce soyunmuştu. Sanki Laugel'in

ya da Blanc'ın babamın odasında asılı olan rengârenk yıldızlarının o büyülü koruyuculuğunu yeniden kazanmışım gibi, saatler boyunca onun vücudunu fırçalarla ve boyalara bulanmış parmaklarımla baştan aşağı elden geçirerek, onu bir renk ve biçim cümbüşüne dönüştürmüştüm. Hiçbir engel, hiçbir sınırlama olmaksızın. O zamana kadar resim yapmak, ateşli bir erotizme varan bu derece yoğun bir zevki hiç vermemişti bana. Son kez de olmadı bu. Alma'yla geçirdiğim yıllar hayatımın en güzel yılları oldu. Artık yanımda olmadığından bu yana, tıpkı *İnsan Sesi*'ndeki telefona sarılmış kadın gibi, beni suyun yüzüne bağlayan dalgıç borusunu sanki birisi kesmiş gibi hissediyorum.

Hayat, ilerledikçe, bir yokluklar birikimine dönüşüyor. İnsanlar, eşyalar, manzaralar, renkler... Tablolar. Ve ben, elimde Hofer'in listesi, gırtlığımda o düğüm, oradan oraya geziniyorum: "*Tepenin Üstündeki Ev, 60 x 45; Oturan Figür, 70 x 88; Yeşil Renkli İç Mekân, 68 x 70...*" Her bir tablo adı, peşi sıra kendine özgü bir hikâyeyi sürükleyip getiriyor: çocukluğumun doruk noktaları, annemin dalgın bakışları, akşamın atölyedeki perdelerden süzülen ışığı... "Kararını ver." Ya o tablolar, ya da Cranach. Dediklerine göre Göring'in elinde yetmişten fazla tablo varmış. Onları ya doğrudan doğruya koleksiyonculardan ve müzelerden çalar, ya da yasaklanmış olan ressamların eserleriyle değiş tokuş edermiş: dört Kirchner, yedi Grosz, on iki Nolde'ye üç tane Cranach; altı Kandinsky, bir Picasso, beş Gris ve sekiz Schiele'ye bir Cranach. Hofer'in listesindekilerin hepsine bir Cranach. Benim Cranach'ım.

Ölmeden kısa bir süre önce babam vermişti o tabloyu bana. Onu nereden bulduğunu sorduğumda da, gizemli tebessümlerinden biri belirmişti dudaklarında. Daha çocukluğumdan itibaren beni hep şaşırtmıştır o tebessümler, çünkü hep beklenmedik bir zamanda beliriverirdi. Herhangi bir yaramazlığım yüzünden beni

azarlamadan az önce, ya da ister tek bir damla gözyaşı dökmeden çekip çıkardığım bir diş olsun, ister yaptığım bir resim nedeniyle okulda verilen bir ödül olsun, bunlara benzer küçük başarılarımdan birinin keyfini gururla yaşarken babam hep böyle gülümserdi bana. Bazen bunun bir yüz ifadesinden başka bir şey olmadığını düşünürüm, duygularını açıklamak zorunda kalmış olmanın verdiği şaşkınlık karşısında denetleyemediği bir belirti. Çünkü babam çelişkileri olan bir adamdı. Dünyanın en sevecen insanı olabilirdi, ama duygularını göstermek çok zor gelirdi ona. Her zaman gizli, erişilmez bir mesafe bırakırdı arada. Alma'yı kaybettikten sonra, belki annemin ölümünün onu da havasız, soluksuz bırakmış olduğunun farkına varmıştım.

Birbirlerini ilk kez bir Cranach'ın önünde gördüklerini biliyorum. Nasıl olduğunu tam olarak hayal edebiliyorum, çünkü bunu bana o kadar çok anlatmıştı ki. Babam, tabloyu bir bütün olarak görebileceği, en küçük ayrıntılarını bile değerlendirebileceği bir uzaklıkta, tüm dikkatini toplamış olarak hareketsiz duruyor. Her şeyi aynı anda algılayabilmek için. Resimdeki dengeyi kavrayabilmek için. Bir bütün ile ayrıntılar arasındaki dengeden söz ederdi bana hep. Bir de renklerden, özellikle renklerden. Annem onun gibi değil. O hiç yerinde duramıyor. Bir öne, bir arkaya. Bir sağa, bir sola. Salonun ta öbür ucundan, ya da gelip burnunu tabloya yapıştırarak bakıyor. Sanki sırf dolaşıp durmakla eserin ruhunu yakalayabilecekmiş gibi. Ama o gün babam, biri çıkıp da bir tablonun keyfini gönlünce çıkarmasını engellediğinde hep yaptığının tersine, hiç sesini çıkarmıyor. Annemdeki bir şey onu susturuyor. "Gözleri -diye bana itiraf etmişti uzun yıllar sonra-, tatlı bir yeşil renkteki gözleri, malakit rengindeydi sanki. Tıpkı seninkiler gibi." Duygularını açığa vurmayan, salondan çıkana kadar kendisini fark ettirmeden gözetleyen bu adam hakkında annemin ne düşündüğünü bilmiyo-

2005 OCTAVI PELLISSA ÖDÜLÜ

EDUARD MÁRQUEZ

BRANDES'İN
KARARI

ROMAN

Hayatının son demlerini yaşamakta olan Dresden'li ressam Brandes, geri dönüp hatırlıyor; iki dünya savaşında yaşadıklarını, sürgünü, Alma ve Erika'yla aşklarını, Nazi rejiminin "yozlaşmış sanat" üzerinde kurdu-

ğu baskıyı... Ama özellikle de Nazilerin önderlerinden Hermann Göring'in sanat danışmanının, çok değer verdiği bir tabloyu elde etmek için ona şantaj yapmak amacıyla atölyesine yaptığı ziyareti anımsıyor: kendi tablolarından biri değil, Göring'in en sevdiği Alman ressam Yaşlı Cranach'ın bir eseri.

Katalan yazar **Eduard Marquéz**, üslubunun tüm özelliklerini taşıyan bu yoğun ve lirik anlatısında, insan belleğinin sınırlarını sorguluyor ve insanın hayatına anlam kazandıran direnç noktalarını arıyor. 2005 Octavi Pellissa ödülünü kazandığı romanında yazar, ressam Brandes'in kişiliğinde aslında Fransız ressam Georges Braque'm yaşadığı bir şantaj olayını anlatırken, olayların akışı içinde Nazilerin gerçekleştirdiği inanılmaz sanat eserleri soygununu da gözler önüne seriyor.

KAPAK RESİMİ: LUCAS CRANACH / Tarih

ISBN 978-975-07-1071-1

9 789750 710711

<http://www.canyayinlari.com>